

LA PENA DE MORT

Quan a Espanya es va suprimir la pena de mort, un mati, en un departament de primera d'un tren del litoral català dos senyors opulents se'n lamentaven en termes per l'estil:

—Com voleu estimat Pujades, que hi pugui haver ordre, seguretat, si no s'escarmenten els malfactors amb la pena capital?

Un subjecte un bon xic estrany que viatjava en el mateix departament i feia estona que se'ls estava escoltant, tot de cop els va interrompre:

—Com es veu, senyors, que no han passat mai els horrors d'estar condemnats a mort. D'altra manera parlarien.

Els dos viatgers se'l van mirar, astorats.

—Home, perdoneu, que potser us hi heu trobat mai vós?

—I tant, i tant si m'hi he trobat.

—Us demanem novament que ens perdoneu. Potser hem parlat una mica massa a la lleugera.

—Ja ho crec que han parlat a la lleugera. No saben pas què és estar dies i més dies enterrat en un calabós fosc, humit i pudent, amb la certesa que t'han de matar. I vé un mati d'aquells tan grisos i freds, gris de plom i fred de glaç com tots els de presidi, i comença a ressonar el timbal per tots els corredors de la presó...

—Caram! caram... —i vostè s'hi va trobar?

—Sí, senyors. Aquell mati el timbal callà a la porta de la meua cella. I va entrar una gent negra. I els soldats esperaven a fora, els que se'm van emportar al pati.

Les cames em tremolaven quan vaig veure el cadafal. Vaig fer el cor fort. Vaig voler morir com un home. Ja pujo les escales. La corda ja em volta el coll. I llavors, puf! em desperto!

Els dos senyors que ja tenien la pell de gallina i els ulls els fugien del cap, van quedar com si els haguessin tirat una galleda d'aigua.

De seguida van reaccionar.

—Senyor! No s'hi val a prendre'ns el pèl! Vostè és un humorista de mala mena!

—Quina barra! Pocasolta!

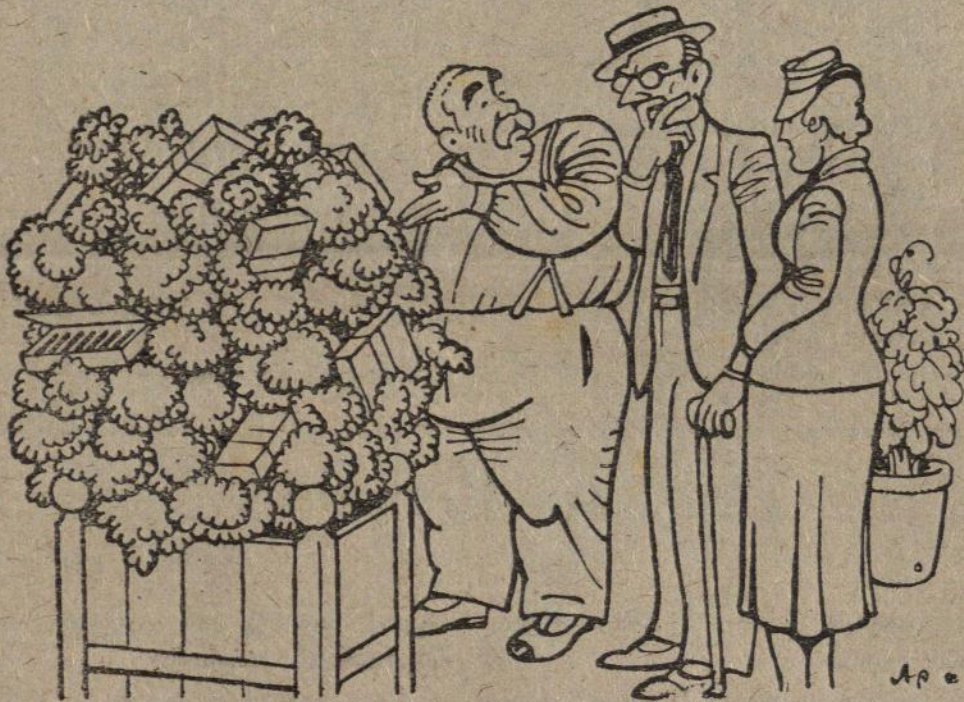
I tant es van anar enfilant que ja s'havien aixecat per pegar-lo.

—No s'esverin, no s'esverin —va fer amb tota la calma l'estrany subjecte.— No fa pas gaires dies que anant per la línia de Vic, vaig fer la mateixa broma a un company de viatge. Aquell s'ho va va prendre més a la valenta que vostès. M'arribà a la cara. Però jo que m'aixeco, l'engrupo pel coll, obro la portella del vagó, i al punt que anava a llençar-lo a la via, també em desperto!

—¿Com definiries l'hivern?

—Molt fàcilment: Una temporada que comença amb panellets i acaba amb «penellons».

LA PENURIA DEL TABAC

—Sí, ves... ens hem d'espavilar. Vaig plantar un caliquenyo i ja veieu quina planta ha sortit.

—Ja ho veus! Com que no tinc mirall m'afaito davant del meu retrat.

CATEGORIES

Un sergent molt tivat, del temps de la Dictadura, instructor de recrutes, una vegada mentre feien l'exercici els va dir:

—Si vosaltres us penseu ser iguals que jo, sou una colla d'ases.

UNA HISTORIA DE LLOROS

El metge Xercavins té un lloro molt intel·ligent, i el metge Xalabardé, una cotorra que no ho és menys.

El metge Xercavins, té el lloro col·locat en un peu de llauna, molt aprop del telèfon.

Un dia el lloro del metge Xercavins, va fins al telèfon, marca un número i diu: «Alò! ¿Vol fer el favor de dir a la cotorra del metge Xalabardé, que es posi a l'aparell?»

UNA HISTORIA DE FOLLS

Un metge alienista ha instal·lat un magnífic Sanatori per a bojós.

Ha volgut que els elements que hi viuen, no trobin res en manca en les seves hores de raó.

Hi ha fet jardins, avingudes, camp de tennis, velòdrom, camp de futbol, skating ring, piscina, etc.

Als malalts, però, no els era deixat veure les millores de l'establiment: i, el dia abans de la inauguració oficial, el Director digué al conserge:

—Avui, ensenyeu als insans totes les novetats de l'establiment; vull saber quin efecte els hi fan, abans que els invitats de demà les coneguin.

Se'n va el conserge i al cap d'un parell d'hores torna a veure el Director.

—Què? —pregunta aquest— Els hi ha agradat?

—No pot fer-se'n càrrec! Estan entusiasmats! Ho han recorregut tot amb grans demostracions d'entusiasme. Però, sap el que més els ha cridat l'atenció? La piscina! Quin entusiasme! L'un s'hi llançava de cap, l'altre feia el salt del peix, l'altre el salt de l'àngel... tots s'hi han llançat! Quan demà l'inaugurem, amb aigua i tot, serà un deliri!

UNA HISTORIA QUE SEMBLA DE FOLLS

El director del Manicomi, sorprèn un dels seus asilats que amb una canya i un fil, està com si pesqués davant del lavabo, i, per seguir-li la corrent, li pregunta:

—Què? Com va? Piquen? Piquen?

I el boig se'l mira i li diu: —Què pregunta? Que si piquen? Que és ximple? Que no veu que és un rentamans?

—Et voldria d'una raça que fossin més alts, perquè sóc molt curt de vista.

Concurs literari de AMIC

AMIC obre un Concurs al qual podran concórrer exclusivament els soldats que lluiten als Fronts de la llibertat.

S'adjudicaran tres premis i sis accésits.

1. Un premi de 500 pessetes a la millor narració d'un fet bèl·lic de l'Exèrcit republicà, preferentment viscut pel narrador.

Dos accésits de 300 i 200 pessetes a les narracions que segueixin en mèrits a la premiada.

2. Un premi de 500 pessetes a la millor poesia de tema de guerra.

Dos accésits de 300 i de 200 pessetes a les poesies que segueixin en mèrits a la premiada.

3. Un premi de 500 pessetes a la millor anècdota de guerra, preferentment contada per un dels seus protagonistes.

Dos accésits de 300 i de 200 pessetes a les anècdotes que segueixin en mèrits la premiada.

Els originals han d'ésser escrits en una lletra llegidora i tramesos abans del dia 15 de febrer del 1938, als "Serveis de Cultura al Front", Diagonal, 411, primer, amb la indicació: "Per al Concurs del periòdic AMIC".

El Jurat dictaminarà dintre els quinze dies següents al tancament del termini d'admissió.